

РЕШЕНИЕ

№ 104

гр. София, 07.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 10.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2724** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. АПК вр. с 104, ал.1 ЗДСл.

Образувано е по искова молба от Р. И. Д.-К., ЕГН [ЕГН] срещу Агенция по вписвания към Министерство на правосъдието за присъждане на обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл. и мораторна лихва на основание чл.86, ал.1 ЗЗД. Вредите се претендират вследствие отменена заповед № ЧР-01-93 от 14.02.2018 г., с решение на ВАС от 18.07.2019 г. по адм.д. 9814/ 2018 г., с което е потвърдено решение на АССГ по адм.д. 2532/ 2018 г. на АССГ. Твърди, че за периода от 15.02.2018 г. до 31.07.2019 г. не е била назначена на друга работа, нито по служебно правоотношение. Претендира се обезщетение по реда на чл.104, ал.1 от ЗДСл за период от шест месеца, а именно в размер на основната й месечна заплата -13 800 лв., както и законната лихва от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на обезщетението.

В съдебно заседание, се представлява от адв. Т., която поддържа исковата молба. Претендира направени разноси по делото.

Ответникът – Агенция по вписвания към Министерство на правосъдието, чрез юрк.К., оспорва исковата молба като неоснователна и недоказана. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Прокурорът от СГП дава заключение за основателност на исковата молба.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Установено е по делото, че със Заповед № ЧР-01-93/ 14.02.2018 г. ответникът едностранно е прекратил служебното правоотношение с ищцата на основание чл.107,

ал.2 от ЗДСл – възможно най-ниска годишна оценка на изпълнението на длъжността. С решение № 3637/ 31.05.2018 г. по адм.д.№ 2532/ 2018 г. по описа на АССГ е отменена Заповед № ЧР-01-93/ 14.02.2018 г., като решението е потвърдено с решение № 11203/ 18.07.2019 г. по адм.д. № 9814/ 2018 г. на ВАС. Ищцата е възстановена на длъжността Директор на дирекция „Правно обслужване, човешки ресурси и деловодство“ в Агенция по вписвания при Министерство на правосъдието.

По делото не се спори, че през периода 15.02.2018 г. до 31.07.2019 г. ищцата не е работила по трудово или служебно правоотношение. Това се доказва от трудовата и служебна книжка на същата, в която е посочено, че размерът на основната заплата е 2 300 лв.

Претендира се обезщетение съобразно изискването на чл.104, ал.1 от ЗДСл за период от шест месеца: 15.02.2018г. – 15.08.2018г., през който период ищцата е останала без работа, като за определяне размера следва да се вземе предвид стойността на основната й месечна заплата в размер на 2 300 лв. или общо за претендиращия период е сумата от 13 800 лв.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи: Съгласно чл. 104, ал. 1 ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца.

За да бъде уважен иск с правно основание чл. 104, ал. 1 ЗДСл. следва да се установи кумулативното наличие на следните предпоставки: отмяна на прекратяването на служебното правоотношение поради неговата незаконност; оставане на служителя незаает по служебно или трудово правоотношение; вреда, която се изразява в пропуснатото месечно основно възнаграждение за времето, през което лицето не е било на служба или е получавало по-ниско възнаграждение; наличие на причинна връзка между вредата и прекратяването на служебното правоотношение.

В процесната хипотеза, с влязло в сила съдебно решение на 18.07.2019 г. е отменена заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищцата. Следователно, налице е първата от изброените по – горе кумулативно предвидени предпоставки за уважаването на иска.

Не е спорно, че през исковия период 15.02.2018 г. до 15.08.2019 г. ищцата не е работила по трудово или служебно правоотношение. Това се доказва от трудовата й и служебна книжка. Ответникът не е ангажирал доказателства в обратния смисъл.

Съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл., обезщетение се дължи в размер на основната заплата на държавния служител, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца.

Твърдението на ответника в писмения отговор, че в исковата молба не е уточнено какъв точно размер се претендира, нито за какъв период, което било неизпълнение на разпореждане на съда, не се споделя от настоящия състав. В своя молба от 27.08.2019 г., ищцата ясно е заявила, че периода, в който не е била в трудовоправни или служебни правоотношения е 15.02.2018 г. до 31.07.2019 г., т.е. 17 месеца и 15 дни. Тъй като чл.104, ал.1 от ЗДСл е указано, че обезщетението не може да бъде за повече от 6 месеца, то правилно в молбата ищцата претендира сумата от 13 800 лв., което се явява

сбора от месечното ѝ възнаграждение в размер на 2 300 лв. умножено по шест месеца.
По претенцията за лихви:

С уточнителната си молба от 27.08.2019г., ищцата претендира законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба(чрез административния орган) – 28.02.2018г. Основателността на главния иск обоснова и основателност на претенцията за заплащане на законна лихва върху главницата, като обезщетението се дължи със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска до окончателното му изплащане.

От ищцата са направени разноски в размер на 2 500 лв. платен адвокатски хонорар.

При този изход на спора ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищцата адвокатско възнаграждение съразмерно с уважената искова претенция от 13 800 лв. Съдът намира възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение за основателно предвид невисоката фактическа и правна сложност на спора, приключил в рамките на едно съдебно заседание. На ищцата следва да се присъди минималният размер на възнаграждението, определено съгласно чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждение, в размер на 944 лв.

Воден от изложеното, Административен съд С. - град, Първо отделение, 4-ти състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА на осн. чл.104, ал.1 от ЗДСл., Агенция по вписванията при Министерство на правосъдието [населено място] да заплати на Р. И. Д.-К., обезщетение за времето, през което не е заемала държавна служба, поради незаконно прекратяване на служебното правоотношение със Заповед № ЧР-01-93/14.02.2018 г. на изпълнителния директор на Агенция по вписванията при Министерство на правосъдието, за периода от 15.02.2018г. до 15.08.2018г., в размер на 13 800 лв., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба на 28.02.2018г. до окончателно изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Агенция по вписванията при Министерство на правосъдието да заплати на Р. И. Д.-К. разноски по делото в размер на 944 лв.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховният административен съд на Република България в 14- дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: